

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΑΤΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15—Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16—Έν τῷ έξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΤΙΟΝ

τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἡ ὑπουργικὴ ἐφημερίς ἐναντίον τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις ἀντιπολίτευσις εἶναι ὅλον τὸ ἔθνος πλὴν τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς φάλαγγος τῶν οἰκοσίων του, εἰς ἄλλας περιστάσεις ἠδύνατο νὰ παροξύνῃ καὶ ἐρεθίσῃ τὰ πάθη εἰς τὸ κατακάρυρον αὐτῶν σημείων τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος ἠπειλόησεν τὴν ἀντιπολίτευσιν, ὅλον δηλαδὴ τὸ ἀπατηθὲν ἔθνος, ὅτι εἰάν ποτε ἀπελπιζόμενον διότι πόσον οἰκτρῶς ἠπατήθη ἐν τῷ μεγάλῳ περὶ ζωῆς καὶ τιμῆς ζητήματι ἔτόλμα νὰ διεγείρῃ στάσιν ἐναντίον τῶν καθεστώτων, τὰ ἀποτελέσματα τῆς στάσεως αὐτῆς δὲν θὰ ἦταν ὑπὲρ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἄλλαις λέξεσι καὶ οἱ ὀλίγοι συνεργοὶ του, οἱ δειλιῶντες ὡς Ἑβραῖοι νὰ σηκώσωσι χεῖρα ἐναντίον τῶν Τούρκων, εἶναι ἔτοιμοι παραλαμβάνοντες τοὺς Μανιάτας τῶν νὰ μᾶς πνίξουν εἰς τὸ αἷμα ὡς ἄλλοι Μορνὺ ἢ Ναπολέοντες, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔθνος ζητήσῃ διὰ τῶν ὤπλων λόγον περὶ τῆς ἐκ συστήματος ἀπάτης του, λόγον περὶ τῆς προδοσίας τὴν ὅποιαν ἐτέλεταν ἐναντίον τοῦ ἔθνους ὑπουργεῖον, μόνον τῆς εὐνοίας τοῦ Βασιλέως ἀπολαμβάνον, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς, διότι ἡ Βουλὴ ὤπισσε πρὸς πόλεμον καὶ οὐχὶ πρὸς τερτίπια τὸν βραχίονά του.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι φρενοβλαβεῖς ἐγκληματῆαι. Ὁ μέθυσος πάντοτε ὄνειροπολεῖ οἰνόπνευμα· ὁ δολοφόνος διψᾷ αἷμα· ὁ βιαστὴς σάρκα· καὶ ὁ κακοῦργος ἐγκλήματα. Τόσα κακούργηματα δημόσια, ἰδιαίτερα, κοινὰ, διαπραχθέντα ἐν ἀδυσωπήτῳ ἀλληλουχίᾳ ἐναντίον τοῦ δημοσίου πλοῦτου, ἐναντίον τῶν δημοσίων ἐλευθεριῶν, τῶν δημοσίων συμπερόντων, τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως καὶ ὅλα αὐτὰ μείναντα ἀτιμώρητα δι' ἀσυνείδητον ἀνοχὴν τοῦ ἔθνους, ὅπερ ἐξηπάτα καὶ κατέσπραφεν ὁ Κουμουνδούρος τεχνικώτατα, πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς πλειοψηφίας ἀντιπροσώπων λεγομένων τοῦ ἔθνους, κοινοτάτων ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ὁ Κουμουνδούρος παντοιοτρόπως ἔθρεψεν, ἐπάχυνε, κατέστησε νομεῖς τῆς Ἑλλάδος, Τούρκους βένδες πρὸς οὓς παρεχώρησε τοὺς δῆμους καὶ τὰς ἐπαρχίας ὡς τσιφλίκια πρὸς νομὴν, ποῖαν ἄλλην θὰ εἴ-

χον ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν περὶ τὸν Κουμουνδούρον; Δὲν εἶναι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ; Δὲν ὑπόκεινται εἰς πάθη; Δὲν σκοτίζεται καὶ αὐτῶν ὁ νοῦς; Δὲν μεταβάλλεται ἡ συνήθεια εἰς δευτέραν φύσιν; Ποῖα εἶναι ἡ ἀτμοσφαῖρα τὴν ὅποιαν ἀναπνέουν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἀλλ' ἢ ἡ τοῦ ἐγκλήματος; Τὸ εὐλογεῖται εἰς ἐμεῦσε, κατεστῆσε παράφρονος, μέχρι τοῦ νὰ νομιζῶσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι, οἱ ἐστιγματισμένοι, οἱ θρασυδειλοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ τοῦ ἔθνους δύναμιν καὶ δεῖ ἀφοῦ κατέστρεψαν καὶ τὴν τιμὴν μᾶς καὶ τὸ ἰδανικόν μᾶς καὶ τὰς μεγάλας μᾶς καὶ τὰς μικρὰς ἰδέας καὶ μᾶς διέφθειραν καὶ μᾶς παρέλυσαν καὶ μᾶς ἐγύμνωσαν, ἐξ ἐπιεικείας μόνον διατηροῦσι τὴν ζωὴν μᾶς, ἐξ ἐπιεικείας τυράννου ὑπερβιάου ὅστις εἰάν δὲν σφάζῃ ὅλα τὸν λαόν του, τοῦτο τὸ κάμνει διότι θὰ τοῦ λείψῃ ἡ διασκέδασις! Ἄλλ' ἂν τυχὸν παραγνωρίσωμεν τὴν ἐπιεικείαν τῶν Κουμουνδουριστῶν, εἰάν τυχὸν τοὺς δώσωμεν τὴν παραμικρὰν ἀφαιρήσιν, τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα εἶναι ἐδῶ, ἡ πολεμικὴ αὐτὴ σάλπιγξ προσκαλεῖ εἰς τὸ λεπτόν ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ μᾶς πνίγουν ὅλους ἐντὸς τοῦ αἵματός μᾶς!

Καὶ ποῖος θὰ τοῦ ἐμποδίσῃ; Ὁ Βασιλεὺς; ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς θὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεώς του, ἥτις ἀκριβῶς τὸν θρόνον του θὰ στηρίξῃ ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς πόλεως. Ὁ στρατός; ἄλλ' ὁ στρατὸς ὅλος ὥμοσε πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησιν. Καὶ ἂν αἱ 60 χιλιάδες λόγχοι αἱ ὑψωθεῖσαι διὰ τὰ Ἰωάννινα προσκληθοῦν νὰ καταβάλλουν τὴν στάσιν, οὐδεὶς ὅστις θὰ ἀρνηθῇ ὑπακοὴν, οὐδεὶς ὅστις δὲν θὰ νομίσῃ τιμὴν του νὰ αἱματοκυλίσῃ τὰς Ἀθίνας χάριν τοῦ ἡγέτου τῆς κοινῆς σωτηρίας Κουμουνδούρου. Καὶ ποῖος θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ; οἱ πολῖται; αὐτὰ τὰ κτήνη τὰ ὅποια τὸσάκις ἠπατήθησαν ὑπὸ τῶν Κουμουνδουριστῶν καὶ τὸσάκις ἐπίστευσαν εἰς αὐτοὺς, μωρὰ τὰ ὅποια γελάς μ' ἕνα ψεῦμα καὶ τιμωρεῖς μ' ἕνα τράδηγμα τ' αὐτοῦ; Καὶ πῶς τοὺς φερόμεθα ἕως τώρα; Ὡς πρὸς πολῖτας ἢ ὡς πρὸς ἀγέλην βοῶν; Δὲν εἶναι ἕκαστος κλητὴρ τῆς ἀστυνομίας μέγας σατράπης, ὅστις ἔχει δικαίωμα πλῆρες παρὰ τοῦ Κουμουνδούρου, καὶ δι' αὐτοῦ παρὰ τοῦ Δούκα, νὰ συλλαμβάνῃ ὅσους καὶ ἂν θέλῃ πολῖτας, νὰ τοὺς θέτῃ ὑπὸ κράτησιν, νὰ τοὺς εὐλογῇ μὲ τὸν βούρδουλα,

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ.

τοὺς σκοτόνην μετὰ τὴν ξηφολόγησίν σου; Ποίος κλητὴρ ἐτιμωρήθη ποτέ; Ποίος πολιτὴς ἐξεδίκηθη κλητῆρα;

ὦ! Εὐαγγέλια χαρᾶς!... τὸ θέατρον Φαλήρου Ὁ βασιλεὺς ἐφρόντισε νὰ σηκωθῆ και πάλι...

Μὰ τώρα δὲ τὸ Φάληρον θὰ ἔχη κι' ἄλλη χάρι, Ποὺ τόσο κόσμο θὰ τραβᾷ μετὰ δύναντα μαγνήτη...

Ὅσ' ἦναι δὲ... πολὺ πολὺ γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλλει. Ὅσ' ἔβρισκεται ἴσθ' Φάληρον τοῦ βασιλεῖ τὸ σῶι,

Κὶ ὁ βασιλεὺς ἴσθ' Φάληρον ἐρέτος... ὦ! χαρὰ μας! Κουνοῦπι δὲν θὰ μᾶς τσιμπᾷ ἴσθ' μάγουλα ἢ μυῖγα,

Ὅθ' βλέπουμε ἀντίκρουμα και τὴν ἑψηλὴ Καστέλλα Μετὰ δὲ τὰ προχώματα, μακριὰ τὴν Σαλαμίνα,

Γι' αὐτὴ τὴ χάρι βασιλεῖ, σ' ὑπερευχαριστοῦμε... Ὅσ' ἄν χάσαμε οἱ ἀμοίροι τὰ μέρη τῆς Ἠπειροῦ,

Souris

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί Ἄϊ-Γιῶργη; σήμερὰ! Καθόλα ἐπὶ σουλτανικοῦ φραδέ! Ζήτω του, παιδιά, ζήτω του τέτοιου Γιῶργη!

Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν και τῶν Οἰκονομικῶν, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν και τὸν Τοῦρκον πρόξενον κ. Ἄξελον,

Τὰ ἀστεῖα τῶν δύο ὑπουργῶν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἦσαν χαρακτηριστικώτατα. Ὁ Μπούμπουλης ἐζητεῖ ἀπὸ τὸν Σωτήρη τοῦ Πουῆτος νῆα πιστώσει δι' ἄλλα πλοῖα,

Ἦς τὸν βασιλεῖα δὲν θὰ ὀφείλωμεν μόνην τὴν Θεσσαλίαν ἔλασσαν ἑλασσῶνας και τὴν Πυῆταν ἔλασσαν τῆς Ἠπειροῦ,

Πάντες εἶδατε βεβαίως τὰς προκηρῆξεις τοῦ ὑπουργ. τῶν Ναυτικῶν ὅπως τὰ πλοῖα, εἰσπλέοντα εἴτε εἰς τὸν Βόσπολον, εἴτε εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον,

Και ὁμως ἂν θέλετε μὴ θαυμάζητε τὸν κ. Μπούμπουλην και ὡς ἀνάδοχον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, ἀφοῦ και τὰς τορπιλλοφόρους δύναται νὰ βαπτίζῃ Τερψιθέας και Καλιθήας.

Τῆ φιλομουσῶν, λέγει, συστάσει τοῦ βασιλεὺς ἀπεφασίση ἢ ἀνεγερθεῖ θέατρον ἐν Φαλήρῳ. Ἀναμφιβολῶς, κύριε Φιλήμων,

Ἴδου ὅτι και τὸ εἴδον Πνεῦμα λέγει ὅτι εἰ ἑλλὰς πρέπει νὰ πολεμήτῃ κατὰ πάσης προτάσεως ἀφορώσας τὴν

τιμὴν τῆς. Ἄλλ' εἰάν ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν περιορίζηται εἰς τὸ γράμμα αὐτῆς ταύτης τῆς προτάσεως,

Συνήθως οἱ φλύαροι ἔχουσι ἀνάγκην βωδῶν, ὅπως μὴ διακόπτηται αὐτοῖς εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου τῶν παραδόξως ὁ Οἰκονομὸς θέλει και τὰς πέτρας νὰ ὀμιλώσῃ,

Και οἱ βουλευταὶ τῆς Πούντας πῶς θὰ λέγωνται; Μπουνταλάδες!

Τὴν Κυριακὴν ἐν κέντρῳ θήλειος κόσμου τὸν ὁποῖον ἀπερτίχον αἱ ὠραιότεραι ὠραιότητες τῶν Ἀθηνῶν και αἱ ἀσχνημότεροι ἀσχημῖαι ἐβρίπτον καραμέλας και ἀνθη εἰς τοὺς Μπενὴ Ζούγκ-Ζούγκ.

Βλέπων τις ἐν τῇ περὶ Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης φυλλάδι τοῦ κ. Μελετοπούλου ὅτι ἡ κατ' ἔτος γιγνομένη τυπικὴ εὐαρέσκεια τοῦ Πρωτάνωος πρὸς τὸν Ἐφρονον ἐπιδεικνύεται ὡς ἀνεκτίμητον δίπλωμα ἀξίας τοῦ ἐνδιαφερομένου, φαντάζεται τὸν κ. Ἀγγελοῦ Βλάχου ἐπιδεικνύοντα τοὺς ἀστεράς του πρὸς δικαιολόγησιν τῶν σολοικισμῶν οὓς εἰσάγει εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ καλάμου του πηγάζοντα διπλωματικά ἔγγραφα.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Πανεπιστημίου φιλόανθρωποι Κυρίαί θὰ κρατῶσι δίσκον ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ βίπητῃ τὸν ὀβολὸν τῆς ἐπιεικειᾶς του πρὸς τὰ ἔργα τοῦ κ. Μελετοπούλου.

Πρῶτος πάντων προσκαλεῖται δι' ἰδιαιτέρας πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Μελετοπούλου δημοσιουομένου ἐν τῇ φυλλάδι ὁ κ. Φιλήμων, ὡς διακεκριμένος ἐν δημοσιογράφῳ.

Και τί εἶναι αὐτὸς ὁ Μελίγκος ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ ἄργυρον παράσημον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος; Εἶναι ἑλληνας, εἶναι Τοῦρκος, τί εἶναι; Εἶναι ἀνταποκριτὴς; Ποῦ εἶναι αἱ ἀλληλογραφίαι του; Τί ἔγραψε; Και ἂν εἶναι, τί μᾶς μέλει; Πρέπει κάθε τυχεδωκτικῆς ὅστις θὰ μᾶς ὑβρίζῃ φράσσικα μετὰ τοὺς ἐπαινοὺς του ἢ θὰ μᾶς ἐπαινῇ μετὰ ὑβρεῖς του νὰ φέρῃ εἰς τὴν κομψότυπῳ του τεκμήρια τῆς βλακειᾶς μας ἢ τῆς κακοθηθείας μας;

Διότι εἶναι κακοθηθεία, κύριε πρωθυπουργέ, τὴν κατάχρησιν τῶν παρασήμων νὰ τὴν ἐκτείνῃ και εἰς τοὺς ξένους ἀκόμα. Μεταξὺ μας εἶναι ἄλλο — γνωρίζομεθα ἀπὸ τὸν δεῖνα κλέπτῃν παρασημοφορημένον προφυλαττόμεθα περισσότερον ἀκριβῶς διότι εἶναι παρασημοφορημένοι. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς ξένους τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει ὁ ξένος ὅστις θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὰ σαλόνια, εἰς τὰς οἰκογενεῖας. Και ἂν ἀποκαλυφθῇ αἰσχρὸς, τιποτένιος, κακοθηθείας, και ἂν μετὰ τὸ παράσημόν του ἐπὶ τοῦ στήθους βρασηθῇ και ἐκβληθῇ ἐξ ἑμῶν αἰθούσας, δὲν προσβάλλεται ἐπισημότητα, αὐθεντικώτατα ἢ ἑλλὰς; Ἡμεῖς θέλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὸς ὁ κ. Μιρμιλίγγος εἶναι τιμιώτατος νέος. Τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶναι ὑπὸ δημοσίαν ἢ δημοσιογραφικὴν ἐποψίν μία νοῦλλα πρώτης τά-

ξως· ἡμεῖς ὡς δημοσιογράφον δὲν θὰ τὸν προσελαμβάνομεν οὔτε ὡς ἀντιγραφέα. Ἄλλ' ὁ κ. Κουμουνοδούρος τὸν παρασημοφορεῖ. Τότε δικιότερον νὰ παρασημοφορηθῇ ὁ μελανωτῆς τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, νέος ἐγνωσμένης τιμιότητος, καταγωγῆς, παρελθόντος καὶ ἐργατικώτατος.

Εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας ἐθεάθημεν πολεμικὸν ἡμίονον σύροντα βαρέλλαν πλήρη νεροῦ μὴ δυνάμενον νὰ βαδίζῃ, κλονούμενον ὡς γέροντα ἐκατοντούτη ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἐπὶ τέλους περὶ ὀλίγοδρανῆ. Διατί; Ὁλος ὁ συναχθεὶς κόσμος ἰδὼς, καὶ τῶν ὀδηγῶν στρατιωτῶν συνομολογούντων, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περιπατήσῃ ἐκ πείνης. Τὰ δυστυχῆ ἄλογα καὶ τοὺς ἡμίονους τοὺς ἐφέραμεν χορτάτους καὶ σφριγῶντας ἐξ Ἀλγερίας ἢ Οὐγγαρίας διὰ νὰ τοὺς παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀπληστίαν κακοήθων προμηθευτῶν οἵτινες ἀντὶ σανοῦ προμηθεύουν χῶμα καὶ αὐτὸ ἀκόμα γλίσχρον.

Αὐτὸς πάλιν ὁ πανηγυρικὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Χίου Σαρδικ πασσά ἐν τῷ *Αἰῶνι* δὲν καταλαμβάνω πῶς καὶ πόθεν. Ἡ θὰ εἶναι μέτοχος τῆς ἐφημερίδος ἢ θὰ ἔχει διευκολύνει εἰς τὸν ἀρχιμέτοχον κ. Νεγρεπόντην τὴν προμήθειαν ἀχύρων εἰς τὸν ταυρικὸν στρατόν.

Δὲν ἀντήχουν τόσον φοβεραὶ αἱ δονήσεις τῆς Χίου ὅσον δονοῦν φοβερώτεροι αἱ ἀλληλογραφίαι τοῦ υἱοῦ Παπαμιχαλοπούλου. Εὐτυχῶς ἔγραψε τὴν τελευταίαν του. εἰς τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει τὴν Χίον *ἑρειπιῶνα*! Τότε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν πρέπει νὰ τὸ ὀνομάσωμεν *Παπαμιχαλοπουλεῶνα*.

Ὅριστε καὶ ἐν δεῖγμα ἐκ τοῦ ὕφους του, διὰ νὰ μάθητε πῶς γράφουν οἱ λόγιοι υἱοὶ τῶν ἀλύγων—ὑπουργῶν: «Τὸ *Peloro* μετὰ τὰς πρώτας στροφὰς τῆς ἑλικος εὐρέθη ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως ἐξ ἧς ὁ Κανάρης διέχουσε τὸ θεῖον φῶς τῆς ἐλευθερίας ἐκ τοῦ δαυλοῦ αὐτοῦ καὶ ἐφώτισε διὰ τῆς ὀλικῆς φλογὸς τῆς ναυαρχίδος τοῦ Καραλή τὰ παράλια τῆς νήσου.»

Ἐπαύθη ὁ Φρεαρτίτης· τὸ προεῖδομεν ὑπολείπονται ἔτι γαμβροὶ τινες καὶ ἡ ἀντικατάστασις ἐνὸς Φρεαρτίτου σημαίνει οἰκονομίαν ἐνὸς γαμβροῦ.

Ἀσφαλῶς ἔθεν τὴν ὑπουργίαν ταύτην τοῦ Κουμουνοδούρου, πρὸς τοὺς ἄλλοις, δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν *ὑπουργίαν τῶν συνοικειῶν*.

Τὸ *Μὴ Χάνεσαι* μετὰ συγκινήσεως ἀποχαιρετᾶ τὸν τέως ἐν Ἀθήναις πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας ἀναχωροῦντα μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ διὰ Βρασίλιαν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι αἱ ἀθηναϊκαὶ αὔραι δὲν θὰ φέρωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας των πλέον τὸ μυρίπουν ἐκεῖνο ἄνθος ὁποῖον ἦτο τὸ πρεσβύτερον θυγάτριον τοῦ κυρίου πρέσβεως. Εὐχόμεθα καὶ ὁ ἥλιος τῆς Βρασίλιας νὰ τὸ φυλάττῃ δροσερὸν καὶ χαρῶν, ὡς ὁ τῆς Ἀττικῆς.

Ἴδου ὅτι πάνθ' ὅσα εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν περὶ τοῦ ταχυδρομείου Ἀλεξανδρείας οὔτε ὑπερβολικὰ οὔτε ἄδικα ἦσαν. Ἀναμένομεν, ὡς ἐλέγομεν, λεπτομμερεστέρως

πληροφορίας, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἄλλου μᾶς προέλαβεν ἡ εἴδησις ὅτι ὁ διευθυντῆς τοῦτου Καραβέλας ὑπεξαιρέσας ἐκ συστημένων ἐπιστολῶν τὰ χρήματα ἐγένετο ἄφαντος εἰς ἀπόδειξιν μίαν, μεγάλην τοῦ ἐπιτίμου του χαρακτήρος.

Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ληφθῇ τις πρόνοια δι' αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία. Ἐκ Σκιάθου γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας δὲν ἐκτελεῖται ἐλλείψει γραμματοσήμων διότι ἡ δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτα ἢ καὶ ἂν ὑπάρχωσιν ὀλίγα κατακρατοῦνται ἐπὶ αἰσχροκερδεῖα, ἅτε μεταπωλούμενα κατόπιν ἐν ὑπερτιμήσει κατὰ τὸ ἥμισυ!

Οἱ περιπατηταὶ τῶν Πατησίων, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Φαλήρου, ὅσοι καταδικώμεθα ἀπὸ κάτι κήτη θαλάσσια, κάτι φαλαίνας ἰδρωρούσας, δυνάμεθα τῶρα νὰ δοξάζωμεν τὸν θεόν, διότι καθὰ ἀναγγέλλει ἡ Παλιγγενεσία εἰς τὰς εἰδοποιήσεις της, εὐρέθη ἐπὶ τέλους φάρμακον κατὰ τῆς Πολυσαρκίας. Εἰς ἔργον λοιπὸν, κυρία Θῆτα, κυρία Ταῦ, κυρία Σίγμα, κυρία Ρῶ καὶ ὅλαι αἱ θεαὶ τῶν περισσευόντων κρεάτων. Ὅχι ὅτι περιφρονοῦμεν, χαριτωμένοι δέσποιναι, τὰς τρυφεράς σας σάρκας, ἀλλ' εἶναι πρῶτον πολλὰ καὶ μᾶς προξενοῦσι κόρον, διότι συνήθως ἀρκοῦμεθα καὶ εἰς ὀλιγωτέρας καὶ δεύτερον κουράζεσθε φέρουσαι τόσον φορτίον ἐπάνω σας ἐκ τοῦ ὁποῦ ἡ δύνατο νὰ πλασθῇ μία δεκάς ραδιῶν παιδισκαριῶν. Ἐπειτα δὲν εἶθε δὰ καὶ Μπενῆ Τσοῦγκ-Τσοῦγκ διὰ νὰ φέρετε ἐπάνω σας ὀκτώ καὶ δέκα ἀνθρώπους!

Πρὸς εὐκολίαν σας, χωρὶς νὰ εἴμεθα πληρωμένοι, ὡς ἡ *Παλιγγενεσία*, εἰς δίδομεν καὶ τὴν διεύθυνσιν: Au propagateur de l' Anti-Obesitas, No 3, ὁδὸς Mayerbeer, εἰς Παρίσιους.

Ὅσοι τῶν Κυριῶν ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος Μπενί Ζοῦγκ—Ζοῦγκ παρακαλοῦνται ν' ἀποτανθῶσι πρὸς τὸν κ. Στεφανίδην, ὅστις ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν των δύο παραγωγὰς, μίαν ἐλληνικὴν καὶ ἄλλην ἐλληνογαλλικὴν.

Περὶ τῶν διορισθησομένων νέων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου προκηρύσσεται διαγωνισμὸς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων διὰ τῆς παρουσιάσεως τῶν ἀπαιτουμένων τίτλων. Τοιοῦτοι δὲ ἐννοοῦνται, συστάσεις συμπολιτευομένων βουλευτῶν, συγγενῶν, φίλων οἰκογενειακῶν, διαφοροειδῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸ κόμμα, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀποκλείονται δὲ αὐστηρῶς οἰοιδήποτε ἐπιστημονικοὶ τίτλοι, ὡς ὑφηγεία, διδασκαλία, συγγραφαί, καὶ τὰ τοιαῦτα, καθόσον, ἀφοῦ, διὰ μόνης τῆς δικολαβίας, ἀμαθείας καὶ αὐθαδείας, δύναται τις ν' ἀνυψωθῇ, διὰ διατάγματος, εἰς ἀνώτατον τῆς Παιδείας ἄρχοντα, φυσικῶς, ὅμοιοι τίτλοι καὶ πλεονεκτήματα ἀπαιτοῦνται, ὅπως, ἐπίσης, διὰ διαταγμάτων, ἀναδειχθῶσι καὶ οἱ κατώτεροι αὐτοῦ ὑπάλληλοι. Βεβαίως δὲ πάλιν θὰ ἴδωμεν τὸν μέλλοντα ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, διὰ διατάγματος ἐπίσης, καταργούντα τοὺς διὰ τοιούτων τίτλων διορισθέντας, ὡς ἐγένετο καὶ περὶ τῶν ὑποτρόφων.

Αὕτη πλέον ἢ διὰ τοῦ *ἱραδὲ* δὲν εἶναι λύσις, ἀλλὰ διάλυσις τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος.